

Les Illes Balears tornen al camí de la insostenibilitat

Margalida Rosselló
Diputada d'Eis Verds,
exconsellera de
Medi Ambient del Govern
de les Illes Balears

L'experiència política de l'anomenat Pacte de Progrés va suposar per a les Illes Balears una temptativa de canvi de rumb cap a la sostenibilitat. Amb totes les inèrcies i resistències imaginables, la coalició progressista va fer passes que marcaven el camí de l'harmonització entre l'economia turística i la preservació del medi: és el cas de l'avanç en protecció d'espais naturals, de l'anomenada ecotaxa, de mesures de contenció urbanística o de l'impuls del transport públic. Els Verds hauríem volgut un canvi més agosarat, que no va ser possible a causa, sobretot, de la hipoteca que significava la coalició amb els regionalistes d'Unió Mallorca. Amb tot, ens vàrem presentar a les eleccions, apostant per la reedició d'un Pacte de Progrés capaç d'avançar amb més decisió en aquest camí.

Tanmateix, el mapa polític que es dibuixa després de les eleccions municipals i autonòmiques del 25 de maig torna a posar la dreta en una clara hegemonia: el Partit Popular governa la comunitat autònoma i el Consell Insular d'Eivissa i Formentera, Unió Mallorca (ara socis del PP) governa el Consell de Mallorca, mentre que el Consell de Menorca resta a mans de l'esquerra. Transcorreguts tres mesos des de les eleccions, ja ha quedat ben clar que el pacte PP-UM suposa tornar al camí de la urbanització incontrolada i de la insostenibilitat.

La primera gran decisió del nou govern va ser la retirada de l'ecotaxa: de l'emblema del canvi passam al primer gran gest d'involució. Després han arribat altres dues actuacions ben significatives: mesures urbanístiques de tornar enrere limitacions anteriors (s'autoritza un complex turístic de 3.000 places al municipi de Campos i tornen a ser edificables espais protegits d'Eivissa), i un pla de carreteres, que és un espectacular desplegament d'autopistes que farà de les Illes (de Mallorca, sobretot) un gran scalextric.

La tasca del teixit associatiu i dels partits d'esquerra és immensa: cal tornar a posar seny per no seguir avançant cap al col·lapse ambiental.

Ramon Folch Del desgavell territorial

—“Aquí no, allà tampoc!”
Acusen els moviments reactius de ser, en primer lloc, re-

actius.

—**Quan et punxen, saltes. No coneix ningú que no ho faci. La reacció davant l'acció hostil és natural. Ara bé, una cosa és la reacció i una altra la rebequeria. Hi ha de tot.**

—Tanmateix, ni el síndic de greuges ni els analistes universitaris han mostrat la vulneració de drets democràtics en els conflictes territorials.

—**Quins analistes universitaris...? El posicionament universitari en els enfrontaments territorials i sostenibilitat és escàs, prou que em dol. La**

feblesa conceptual de moltes reaccions potser arrenca de l'absentisme de l'acadèmia, massa enderiada en l'escalada solipsista interna, em temo.

—La ubicació de determinades instal·lacions, no està determinada pel preu del sòl i pel nivell d'oposició?

—**No crec gens en la planificació tecnocràtica i/o estalinista, però sí en les definicions estratègiques i en els projectes globals. Ara tenim escorrialles de plans i un colossal camp que pugui estratègic. Com de costum, descriure exageracions sembla exagerat. L'exageració clamorosa és el desgavell de la realitat. Dir-ho és simple**

honestat lúcida. Ha sobrevolat el litoral català, darrerament? I el valencià? Posa els pèls de punta.

—Per a alguns moviments reactius, tot val per a bloquejar iniciatives públiques o privades. El professor Allende parla de moviments “ecologeros”...

—**La dimissió dels revolucionaris propicia l'aparició dels esvalotadors. S'hi solen sumar els ploramiques egoistes que volen tota l'aigua per a la seva piscina innecessària. Fan un maridatge lamentable. Però no tan lamentable com el silenci de qui hauria de parlar. Per això no callo.**

Jordi Bigues